

КАДАР

ЧАСОПИС УЧЕНИКА И НАСТАВНИКА
ГИМНАЗИЈЕ „СВЕТОЗАР МАРКОВИЋ”
У ЈАГОДИНИ

ГОДИНА I, БРОЈ 1, МАРТ 2026.

КАДАР

ГИМНАЗИЈА „СВЕТОЗАР МАРКОВИЋ“
ЈАГОДИНА
2026

САДРЖАЈ

I. ПЕРСПЕКТИВЕ

РЕЧ ДИРЕКТОРА

РЕЧ ПСИХОЛОГА

РЕЧ МАТУРАНТА: КУДА ДАЉЕ?

II. СЛИКЕ ПРОШЛОСТИ

СВЕТОЗАРУ У ЧАСТ

КАД СУ ЦВЕТАЛЕ ТРЕШЊЕ:
ИНТЕРВЈУ СА БИЉАНОМ
ПАНТИЋ

ГЕНЕРАЦИЈСКИ СУСРЕТИ:
ПРАКТИЧНА НАСТАВА ЈАРЕ
ЛАБУДА

III. СЛИКЕ ЗА РАМ

РЕПОРТАЖА СА ЕКСКУРЗИЈЕ:
ИЗМЕЂУ ТРИ ЗВУЧНИКА
И МАГИЧНИХ ПРИЗОРА

ДАН ШКОЛЕ

СВЕТОСАВСКА АКАДЕМИЈА

IV. У ФОКУСУ

СЕКВЕНЦЕ

(АУТО)ПОРТРЕТ УМЕТНИКА: ПОГЛЕД
ПРЕМА СЕБИ И ЖИВОТУ

КАДРИ ДА БУДУ НАЈБОЉИ У ГЕНЕРАЦИЈИ
У СВЕТУ ФИЛОЛОГА: *МАЛО ПО МАЛО,*
ПТИЦА ГРАДИ ГНЕЗДО

ОГЛЕДАЈМО СЕ У ОГЛЕДНОМ

ЗАЈЕДНИШТВО У ФОКУСУ: АКТИВНОСТИ

ШКОЛСКОГ ПАРЛАМЕНТА

СПОРТСКИ УГАО

V. ДУБИНА ПОЉА

УМЕТНИЧКИ КУТАК

МОЈ ГЛАС ЈЕ МОЈ ИНСТРУМЕНТ:
ИНТЕРВЈУ СА ЛАРОМ
АЛЕМПИЈЕВИЋ

РОК ПОНОВО СВЕТЛИ У ГРАДУ

ДВОУГАО ИЗ СВЕТА ФИЛМА

VI. УЧЕНИЧКИ ОБЈЕКТИВ

АНКЕТА

БИСЕРИ

УМЕСТО УВОДНИКА

Педесет и које за дочек године Нове
У холу гимназије бал се вије

Ниједно поље није широко
Ниједно море није дубоко
Бију дамари брује светови
У холу гимназије под небеским утринама бал се вије
За *raso doble* тесне су галаксије

...

Пале се видела у ноћима жаре се душе у очима
Бели спојитељ светова време зачарава
На Скверу снег нас затрпава
Но то беху бајни окуви
О, Боже, где су сада
Где ли су лањски снегови?

Да ли нас због близине снегова
Вечност обузима?
Наша гимназија небеска авлија
Испод сача великога јагодна се варош жари
Бели снег дланове нам пали

...

У времена давна и ми смо белина били
О, снегови бели, јесмо ли вас разумели?

(„Бал се вије (Балада о Новој години на Скверу у Јагодини)“,
У ветрово време, Биљана Пантић)

I. ПЕРСПЕКТИВЕ

РЕЧ ДИРЕКТОРА

Данијела Јаковљевић

Кроз векове, велики умови нас подсећају да образовање није гомилање и репродукција чињеница, већ паљење унутрашње ватре, буђење радозналости, критичког мишљења и мотивације за учење. Овакав приступ настави и подучавању је мисија наше Гимназије, која је једна од најстаријих у земљи. Овде се не стиче само знање за оцену, већ развија ширина духа, култура дијалога, самопоуздање и способност да се мења свест о друштву и свету који нас окружује. Више од 150 година у јагодинској Гимназији припремамо генерације за академски пут, који ће их водити ка науци, уметности, истраживању и личном развоју. Квалитет и снага ове школе је како у традицији, тако и у самим људима – посвећеним наставницима, који воле свој позив и чија одговорност траје много дуже од једног школског часа, и у нашим ученицима, који нису само пасивни посматрачи и слушаоци, већ препознатљива снага, енергија и дух.

Заједно учимо, стварамо и подржавамо све оне који настоје да развију своје вештине и таленте у домену природних и друштвених наука, језика и дигиталних технологија. Међутим, није ова школа остала онаква какву је памтим из времена када сам се као гимназијалка припремала за учење и усавршавање енглеског језика. Окоштало традиционално образовање и безусловно поштовање ауторитета наставника одавно су замењени савременим интерактивним приступом настави, у коме наставник само усмерава, процењује и подстиче на самостално стицање нових знања из различитих извора. Међутим, у скромним учионицама, без модерне опреме и инфраструктуре, у време када се сви ослањамо на вештачку интелигенцију, тешко је одржати равнотежу између конвенционалних и савремених приступа у образовању и интересовања нових генерација.

Наше тежње су да наставимо да негујемо сарадњу ученика и наставника, да подстичемо такмичарски и стваралачки дух. Поред бројних школских активности, од ове школске године постоје и Клуб уметника, школски оркестар и часопис „Кадар“, који ће нам представити креативне ученике и наставнике и промовисати најважније догађаје из школског живота. Овим часописом настојаћемо да и у будућности осликавамо углед, идентитет и дух јагодинске Гимназије.

РЕЧ ПСИХОЛОГА

Марија Мићовић

Када се школа посматра из угла планова и програма, она је јасно уоквирена, прецизна и мерљива. Када се, међутим, посматра из угла психолога, школа је, пре свега, живот – онај који се одвија у учионицама и ходницима, у паузама, погледима, тишинама и смеху, тренуцима сумње и у оним ретким, драгоценим моментима у којима млад човек осети да је на свом месту.

Гимназија „Светозар Марковић“ у Јагодини за мене никада није била само зграда у којој радим. Она је простор у који се улази са очекивањима, излази са питањима, а најчешће остаје дубоко унутар нас. У мојој породици ова школа се није посебно објашњавала. Она се подразумевала. Кроз њене клупе прошли су мој отац, бака, ујак, тетка. О њој се није говорило као о престижу или обавези, већ као о нечему што се наставља, о вредности која се преноси без великих речи. Тај осећај припадности, ту тиху сигурност да постоји место које обликује људе и данас препознајем у погледима наших ученика.

Школу често доживљавам као живи организам са сопственим ритмом и дисањем. Пре подне је пуна гласова, корака, ужурбаности и младалачке енергије. У вечерњим сатима, када у њој остају само они који су изабрали припрему за такмичења, глуму или певачку дружину, као секције и додатне активности, постаје тиша, али не и празна. Тада је испуњена посвећеношћу, жељом да се да мало више од онога што се „мора“. Тада подсећа на оно место на које се долази не због обавезе, већ због осећаја заједништва. Сећам се сопственог учешћа у школском хору, узбуђења пред наступ, поноса што представљамо своју школу, пре свега, утиска да припадамо нечему већем од нас самих. Тај осећај заједништва, то „ми“, јесте једна од највреднијих ствари које школа може да пружи. Он остаје дуго након што се удбеници затворе.

Недавно сам, сасвим случајно, у граду срела колегиницу, наставницу италијанског језика, која данас живи далеко од Србије и у Јагодину долази једном годишње. Биле смо иста генерација, другарице са друштвено-језичког смера, део исте школске приче. Рекла ми је да ми је са Канарских острва, где сада живи, донела нешто за ћерку. Неколико дана касније, стигла је лутка коју је сама исхеклала као део хобија који је тамо развила. Сетила се, јер је знала да ће се то једном детету допасти. Тада сам се запитала шта покреће такву пажњу, такву потребу да се мисли о другима и онда када нас живот одведе на различите стране света. Одговор који сам себи дала вратио ме је управо овде, у школу, у осећања која смо у њој стекли кроз музику коју смо откривали, књиге које су нас „возиле“, кроз дељење тајни и кроз другарства која су нас обликовала. Ти осећаји нас и данас повезују. И данас смо „наши“.

Садашњи ђаци живе другачијом брзином. Њихови изазови су сложенији, одговорности веће, а притисци често невидљиви. Као психолог, желим им мир, онај унутрашњи мир који смо ми можда лакше налазили. Међутим, истовремено знам да постоји нешто што гимназијалце сваке генерације повезује – свест о томе где је њихова кућа знања, где је место на које могу да се врате, на коме су дочекани и прихваћени без обзира на то на којој тачки планете ће живети. Овде стичу темеље. Овде уче да мисле, да питају, сумњају и верују. Овде знају да су поштовани као личности, као млади људи којима будућност припада. Наш задатак је да их за тај пут припремимо, са радошћу што расту и са тихом тугом што нас, једног дана, напуштају, али и са сигурношћу да ће део ове школе понети са собом где год да крену.

РЕЧ МАТУРАНТА:

КУДА ДАЉЕ?

Миа Глигоријевић

Крај средње школе за многе је најузбудљивији, али и крајње збуњујући период. Питање „Шта даље?“ често носи притисак, страх од грешке и осећај да одмах морамо знати све одговоре на важна животна питања. Како сам прошла кроз оваква размишљања, желим да будућим матурантима поделим неколико савета.

Прво и најважније: нормално је да не знаш. Од нас се често очекује да са 18 или 19 година одлучимо о нечему што ће нам одредити читав живот. Истина је, међутим, да се доста нас током студија или касније ипак преусмери. Факултет није доживотна пресуда, већ почетна тачка.

Када размишљаш о томе шта да упишеш, мој савет је да кренеш од себе, а не од других. Запитај се шта те занима, у чему си добар/добра, шта те не умара чак и када је тешко. Није довољно да нешто „добро звучи“ или да је „перспективно“ ако ти у томе не видиш себе. Такође, не треба слепо пратити жеље родитеља, друштва или трендове. То је твој живот, твоја професија и, коначно, твоја свакодневица.

Важно је и да се информишеш. Погледај план и програм факултета, предмете који се уче, могућности запослења, али и реалне услове студирања. Разговарај са старијим студентима, питај их како заиста изгледа студирање, а не како је на папиру. Интернет је пун информација, али искуства људи су често најискренији извор.

У случају да не желиш одмах на факултет, знај да је и пауза опција. Година у којој радиш, путујеш, учиш језик или, једноставно, размишљаш о себи није изгубљена година. Много је боље студирати са јасном жељом, него из страха да „не останеш иза других“.

Постоји и опција професионалне оријентације, која кроз разговор са психологом нуди одговоре на то која струка одређеној личности највише одговара и како да ученик своје вештине и интересовања усмери ка правом путу.

Многи наши вршњаци одустају од студирања, на пример, филозофских и филолошких факултета, физике и математике јер се сматра да они касније нису довољно исплативи. Мислим да онај ко је довољно упоран, ко прати своје снове, а не мишљења других, може успети у свему.

У неким школама јавља се проблем са стручним кадром професора. Нада може лежати у ученику који воли неки од дефицитарних предмета. Међутим, уколико је професор који му предаје неприступачан или изузетно строг, то може демотивисати ученика да крене истим путем јер он губи слику узора (ону коју професори у свој лепоти своје професије често заузму у очима ђака) и претвара се у негативни пример примене знања.

Одувек сам знала да желим да корачам путем архитектуре, али било је периода када су речи других утицале на то да одбацам своју жељу и утопим се у масу оних којима је примарно каква ће бити плата после факултета, а не да ли се баве оним што истински воле.

На крају, нисам дозволила да сруше моје снове. Постала сам само мотивисанија да градим још веће и амбициозније визије.

Конечно, важно је да верујеш себи. Нема савреног избора, већ само оног који је у том тренутку најбољи за тебе. Прешке су део пута и често нас доведу управо тамо где треба да будемо.

Ако бих могла једну ствар да поручим будућим матурантима, то би било: немојте журити да добијете све одговоре. Дозволите себи да истражујете, мењате перспективе, мишљења и да растете. Као будући архитекта, кажем вам да се пут често не види на почетку: он се гради корак по корак.

II. СЛИКЕ ПРОШЛОСТИ

СВЕТОЗАРУ У ЧАСТ

У знак сећања на 150 година од смрти Светозара Марковића, током протекле школске године реализовали смо различите активности. На градском гробљу у Јагодини, 10. марта 2025. године, свештенство јагодинских цркава одржало је парастос. Иницијативу да се Марковићу одржи помен у знак сећања на његову борбу за права и слободу потекла је од вероучитеља Гимназије Угљеше Урошевића. Венце су положили директорка Гимназије Данијела Јаковљевић, у име ученика, родитеља и запослених, директорка Културног центра „Светозар Марковић“ Зорица Стојиновић и председник удружења грађана „Ослободиоци“ Златомир Лазић. Обележавање је завршено освртом професорке историје Ане Станковић на живот и дело Светозара Марковића, а глумац и редитељ Јагодинског народног позоришта Горан Станковић прочитао је песму посвећену овом српском великану.

У Гимназији се од 24. до 28. марта 2025. године, у оквиру прослављања Дана школе, одржала тематска недеља у знак обележавања 150 година од смрти Светозара Марковића. Програм је почео отварањем историографске изложбе „Светозар Марковић 1846–1875“, приређене у сарадњи школе са удружењем „СОКО“ и посебним залагањем вероучитеља Угљеше Урошевића. Тада је реализована и ликовна радионица професора ликовне културе Далибора Станковића.

Наредног дана је приказан филм о Светозару Марковићу. На почетку пројекције говорила је професорка историје Ана Станковић. У четвртак је одржан спортски дан. Вечерњи термин био је посвећен предавању др Смиљане Ђорђевић Белић, научног саветника Института за књижевност и уметност у Београду, иначе бивше ученице наше школе, на тему „Светозар Марковић, фолклорни реализам, фолклор“. Након излагања уследила је дискусија чији је модератор била Ана Јањић, професорка српског језика и књижевности.

У свечаној сали Гимназије, 26. новембра 2025. године, одржана је свечана трибина „Светозар Марковић – лик и дело“, завршни догађај у обележавању 150 година од Марковићеве смрти. Трибину је, у сарадњи са Српском омладинском организацијом „СОКО“, организовао вероучитељ Угљеша Урошевић, док је програм водила професорка историје Ана Станковић. О животу и значају Светозара Марковића говорили су јагодински историчари – професор Нинослав Станојловић и мр Дејан Танић. Трибина је завршена разговором са ученицима и грађанима, који је потврдио да су идеје Светозара Марковића и данас актуелне и инспиративне.

Ивана Николић (4-6)

КАД СУ ЦВЕТАЛЕ ТРЕШЊЕ: ИНТЕРВЈУ СА БИЉАНОМ ПАНТИЋ

Биљана Пантић, рођена у Јагодини, припада послератним генерацијама наше школе. Завршила је француски језик на Филолошком факултету у Београду. Крајем шездесетих година прошлог века кратко је радила као професорка у Гимназији, а прославила се и као глумица у јагодинском позоришту. Већину живота провела је у Паризу, али, како сама каже, Јагодину никада није заборавила.

Како су Јагодина и Гимназија изгледале у време Ваше младости? Каква је била атмосфера?

Нашу гимназију су звали Бастиља. Била је као тај велики француски затвор који су срушили за време Француске револуције 14. јула, који је сад њихов државни празник, велики затвор са зидовима од по неколико метара. Тај назив је био у смислу да смо заточени, али и да је неосвојива. У учионици је био патос намазан олајем и биле су пароле, Маркс, Енгелс, Лењин.

Јагодина је била потпуно другачија од данашње. Звоник је био највиши, прво што угледаш, а кад долазиш из Београда, видиш стари силос. На Скверу, док се дође до „Бастиље”, биле су старе куће, у којима су људи живели. Оставили су у тим крововима, у тим зидовима, своје душе. Целог живота сам желела да имам фотографски апарат и сликам старе куће у Доњој чаршији, али то је тако прошло и никад нисам.

На Скверу су биле дрвене бандере од високих четинара. Од једне до друге ишле су телефонске жице и сијалице којима је град био осветљен. Сквер је био неодвојив од Гимназије. Идеш у школу, а исто идеш и на Сквер.

Иначе, Јагодина није добила име по јагодама, како људи причају. Сељаци су је звали Јагодна, што је њено право име. Над њом се вечито осећала нека јагодна светлост.

Кад путујеш возом, можеш да је видиш. Гледаш, жишке из локомотиве те пеку, али ти гледаш. Нека чудесна светлост је избијала над Јагодином. Волели смо да видимо ту светлост, не знајући да ли извире са неба или из земље. Румена светлост.

Чувени јагодински песник и гимназијски професор Драган Глигоријевић (Јара Лабуд) са члановима драмске секције, међу којима је и Биљана Пантић (1963)

Како су изгледала одељења? Какав је био свакодневни живот у њима?

У одељењу је било пола дечака, пола девојчица. То су била таква времена да ниједног друга нисам чула да псује, нити смо се свађали. Увек, пре часа, неко гледа кроз прозор, неко се попео овде, неко онде... Један је једном донео миша, један врапца. Увек је био неко ко гледа ходник и виче: - Иде биологичарка! Затим чекаш, стојиш на свом месту све док професор не каже: - Седите!

Највише се учио француски. Француску волиш због Првог светског рата, због преласка преко Албаније. Француска је живела у нама. Тада је било пуно наставника француског, као и руског јер је друг Тито био близак са Русима, а учио се и немачки. Било је по четири одељења у години.

Ја сам била у чисто француском одељењу, а било је и једно руско, једно немачко и једно мешовито (пола немачко, пола француско).

Какав је био однос према професорима кад сте Ви били ученица Гимназије?

У то време смо били на дистанци од професора. Касније сам видела да ученици у ходнику прилазе близу професорима, што је код нас било незамисливо. Није нам ни падало на памет. Ако си срео професора после седам сати, ту ноћ имаш разне кошмаре и не знаш шта

ће да ти се деси. Професор тачно зна. Како сутрадан уђе у учионицу, још није сео за катедру, ми још стојимо, он те прозове и обично добијаш јединицу или двојку. Није лако било ни професорима, треба и њих да разумете.

Да ли сте некад бежали са часова?

Да, на пример, договоримо се, па цело одељење побегне са часа и одемо у порту. Неко је био прокљувио да су она стара врата на звонику отворена и ми одлучимо (не сви, само најхрабрији) да се попнемо на његов врх. Будем и ја међу њима, али неславно сам прошла. Морате да схватите да је звоник у ствари јако висок и да су ту дрвене степенице. Међутим, оне су труле и негде недостаје праг. Кад се пењеш, ти гледаш у висине, држиш се, идеш и не видиш провалију. Ту су дебели конопци од звона, паучина све по нама, по коси, по лицу, а онда је требало сићи. Видела сам провалију и следила се, јер не могу да сиђем. Велики страх сам преживела, али сам некако сишла. Бежали смо и кад је неко пронашао трешњу на Ђурђевом брду усред једне њиве са житом. Није била зрела, да береш. Одлазили смо само да је гледамо док цвета.

Како сте проводили слободно време?

Суботом смо имали права да идемо на корзо до девет сати увече. Корзо је прво био испод „Паласа“, па је онда био на Скверу. Ишло се од почетка Сквера до станице.

Драмска секција Гимназије између два светска рата

Идеш и враћаш се, а паланачка мангупарија седи на огради у парку и мерка девојке. И ти то знаш, али ходаш и правиш се да те нико не гледа и да ти никог не гледаш. Не само због професора него и због родитеља, није се постављало питање повратка кући у тачно време.

За крај, како се Ваш однос према школи променио током живота? Да ли Вам недостаје, осећате ли још повезаност са њом?

Сада, пред крај живота, без обзира на кошмаре у вези са тим да ли ће професор да ме прозове, не мислим на догађаје у којима сам имала неки успех или, рецимо, када сам у позоришту добила награду за најбољу улогу у целој Србији, него о Гимназији. Мени је она, ти људи, наши професори, у срцу. Сад ми је жао што их нисмо више познавали, али са њима нисмо имали никакве блиске контакте.

Имам једну анегдоту. То се збило после много година, можда и 40 од матуре, у Паризу. Био је април, нашла сам се код позоришта „Одеон“. Ходам, на улици сам, а иза мене наша Гимназија. Невероватно, али у том тренутку се не питаш шта ће Гимназија из Јагодине у Паризу. Онда одједном почну да падају крупне пахуље снега и ја као да не идем по земљи. Без обзира и на најбоље тренутке живота, Гимназија је увек у мојој аури.

Алексија Михаиловић,
Софија Лазаревић (4-2)

ГЕНЕРАЦИЈСКИ СУСРЕТИ: ПРАКТИЧНА НАСТАВА ЈАРЕ ЛАБУДА

Пет и по деценија након завршетка гимназијског школовања, матуранти 1970. године поново су се окупили у својој школи. Од укупно 124 ученика ове генерације, на јунску матуру пре више од пола века изашло је 106. Почетком јуна 2025. године, када смо пратиле овај догађај, у холу наше школе нашло се тридесетак виталних и занимљивих некадашњих гимназијалаца. Окупљање је започело минутом ћутања, у знак сећања на све другове, другарице и професоре који више нису међу живима. Тај тренутак тишине био је снажан подсетник на пролазност времена, али и на трајност успомена које се не бришу.

Како нам је испричао Драгиша Живковић, некада ученик 4-3, у њихово време било је пет одељења: три друштвеног и два математичког смера, а ова генерација је важила за компактну, радну и успешну. Процент ученика са добрим и врлодобрим успехом био је изузетно висок, а имали су само два вуковца.

Према речима Душана Стојановића, било је то време оптимизма, вере у будућност и осећаја да је „цео свет отворен“. Музику су обележили „Битлси“, „Ролингстонси“ и рокенрол, који је мењао начин размишљања младих. Мода је доносила чувену Твиги, мини-сукње, дугу косу и нови израз слободе, све у оштром контрасту са строгим али праведним школским правилима.

Прослава стогодишњице Гимназије у центру града
(1969)

Један од симбола младости тог времена био је корзо. Незамисливо је било не изаћи увече у шетњу. Постојао је „мали круг“ и „велики круг“, а корзо је био место сусрета, погледа, симпатија и првих љубави.

Међу најупечатљивијим успоменама које су матуранти поделили била је школска екскурзија у Париз. За многе је то било прво велико путовање ван земље, доживљај који се памти читавог живота. Иако су неки од њих касније више пута боравили у Паризу, признали су да ниједан наредни одлазак није поседовао исту чар као тај први, гимназијски. Слике града светлости, париских музеја, улица и атмосфере слободе за њих су неизбрисиве.

Анегдоте из школских дана изазвале су смех и оживеле дух времена радних акција, заједничког рада и необичних задатака које су професори умели да задају, не само због знања већ и ради васпитања и заједништва. Таква је и анегдота Стојановића: „Током једне од радних акција, професор Јара Лабуд организовао је практичну наставу на Ђурђевој брду, где смо ми, ученици, помогли да се поправи стара чесма. Тада сам имао мопед и професор ме је послао да пођем по ужину – по кобасице – иако нисам поседовао возачку дозволу. Мирис кобасица је био примамљив. Међутим, на путу ме је зауставила полиција. Питали су ме за дозволу. Рекао сам да је немам, али да имам кобасице за радну акцију. После кратког објашњења, полицајци су ме пустили, а ја сам наставио свој пут, носећи и ужину.“

Професори су уживали велико поштовање, понекад и страхопоштовање, али су управо они били фигуре које су ученике училе одговорности, дисциплини и животним вредностима. Латинске пословице, француски језик и строги разредни часови и данас се памте као део школске свакодневице.

У разговору о разликама између некадашњих и данашњих генерација, матуранти су истакли да су живели скромније, али да су били богатији оптимизмом, стрпљењем и међусобним поштовањем. Свет је био једноставнији, без савремене технологије, а дружење, разговор и заједнички тренуци били су значајнији.

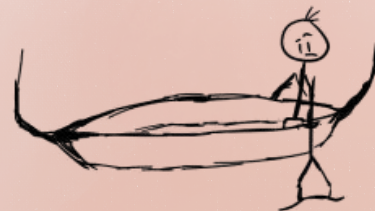
На крају сусрета, упућена је порука данашњим средњошколцима: да верују у себе, да не одустају од својих идеала и да се боре за боље друштво јер свака генерација има своје изазове, али младост остаје најлепши период живота, који се памти са истом топлином и после педесет и више година.

Вера Васић
Мија Глигоријевић
Ивана Николић (4-6)

III. СЛИКЕ ЗА РАМ

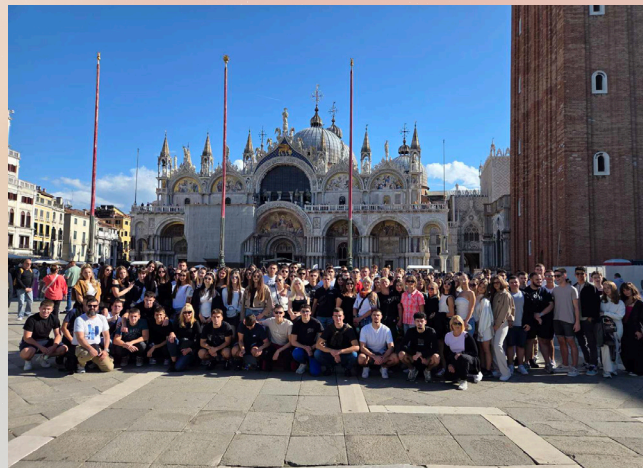
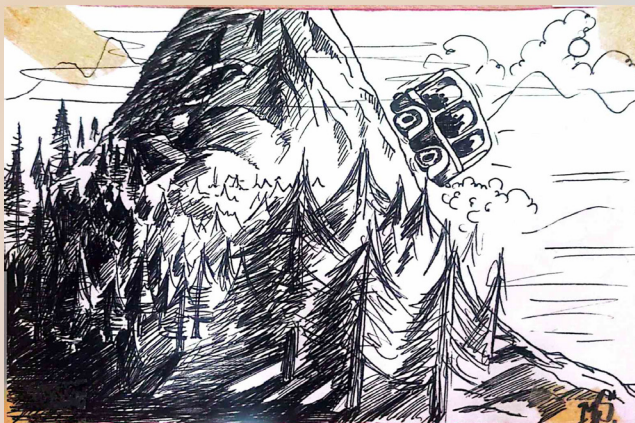
РЕПОРТАЖА СА ЕКСКУРЗИЈЕ:

ИЗМЕЂУ ТРИ ЗВУЧНИКА И МАГИЧНИХ ПРИЗОРА

Матурска екскурзија доноси слатко-горки укус. Колико год да сте узбуђени што идете, толико сте и тужни јер знате да је то последње путовање са друштвом у средњој школи. Са посебним задовољством вам пишем о том лепо-хаотичном путу.

Атмосфера у аутобусу између матураната који су поседовали три различита звучника и стрпљивих професора била је крајње пријатна. Ми смо размишљали: „Једва чекамо!“, а они: „Ко преживи, причаће!“ Нисмо дозволили ни да нам непланираних шест сати на граници са Хрватском поквари расположење. Први град у који смо стигли био је Трст – савршена прилика да се објави слика уз текст „Изгледаш ми као луткица из Трста“. Иако се нисмо много задржали, град је свима био упечатљив и остао у лепом сећању. У Лиду ди Језолу смо коначно одахнули од дугог пута.

Након купања у мору и уживања у италијанској пици, били смо спремни за наставак путовања ка Верони. Како смо чуле да је могуће посетити Јулијину кућу и доживети срећу у љубави уколико додирнете Јулијину скулптуру, прво смо тамо отрчале. Пошто смо осигурале љубавни живот, појеле смо још једну прекусну пицу.

Опростили смо се од Италије, али нисмо је дуго жалили јер смо се потпуно заљубили у Француску. Ница нас је оборила с ногу архитектуром и кафићима уз Азурну обалу. Мислим да су сви пожелели да је поново посете. Међутим, опет нисмо патили јер смо знали да најбоље тек следи.

Од самог уласка у Шпанију, у ваздуху се осетило као да смо на врхунцу овог путовања. Уследиле су три луде ноћи у Љорет де Мару, које су нас оставиле

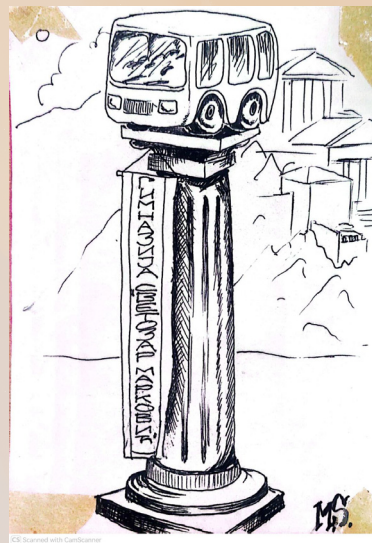
неспремне за дуге шетње по Шпанији, али то су слатке муке матурске екскурзије. Авантуру смо започели у Фигерасу, посетом музеју Салвадора Далија. Као љубитељ уметности, посебно сам уживала, али верујем да на овом месту никоме није могло бити досадно. Врло брзо након овог угођаја стижемо у Барселону, запамћену као ноћну мору због стреса који смо Вања и ја доживеле јер нисмо могле да нађемо свој аутобус. Саме у огромном граду, без интернета и иједног познаника на видику, мислиле смо да је крај. Срећом, наша сналажљивост нас је вратила на прави пут, али ова ситуација ће остати упамћена као 15 најстреснијих минута наших живота. Што се тиче лепих страна града, Барселона је веома шарена и бучна, пуна људи и дешавања. Где год погледате, видећете нешто потпуно неочекивано, али управо на томе почива њен шарм.

Посета акваријуму била је једно од најлепших искустава ове екскурзије. Додуше, док сам са другарицама загледала сваку рибу, остали су у тржном центру поред акваријума обављали шопинг својих живота. Ми смо за то сазнале прекасно... Тог дана угледали смо још један магичан приказ – Саграду фамилију. Тешко је описати осећај док стојите испред тако велике и значајне грађевине, али рецимо да је могуће гледати је одушевљено сатима.

Пуни утисака отишли смо из Шпаније и стигли до Монака, који је мој фаворит. Улазак у казино у Монте Карлу оставља утисак као да сте се одједном нашли у неком луксузном филму. На крају смо ово путовање крунисали обиласком Венеције. Препуна уских улица и сувенирница, а истовремено окружена водом и гондолама, Венеција је као лавиринт из ког не желите да изађете. Занесене лепотом града, другарице и ја смо се почастиле ручком уз море, те у повратку свратиле до тржног центра. Након тога, могле смо само да званично прогласимо банкрот!

Било је ово, дакле, динамично путовање. Са екскурзије смо се вратили са успоменама којих ћемо се сигурно присећати када нам средњошколски дани буду недостајали.

Цртежи: Мила Гајин
(екскурзија 90-их 20. века)

СВЕТОСАВСКА
АКАДЕМИЈА
2026.

МАТУРАНТИ

ГЕНЕРАЦИЈА 2024/2025.

ТИМНАЗИЈА „СВЕТОЗАР МАРКОВИЋ“

IV. У ФОКУСУ

СЕКВЕНЦЕ

МЛАДИ ОСЛУШКУЈУ

Од октобра 2023. до новембра 2025. године, око 30 ученика Гимназије учествовало је у пројекту „Млади ослушкују: оснаживање ученичких парламената за промоцију и залагање за људска права“. Наша школа је изабрана за овај програм као једна од 16 средњих школа у Србији. Под вођством координаторке – професорке енглеског језика Александре Секулић, циљ је био јачање Ученичког парламента у борби за људска права, демократију и социјалну инклузију. Пројекат су организовали Центар за образовне политике и Центар за социјалну политику, уз финансијску подршку Европске уније.

УЧЕНИЧКА КОМПАНИЈА

„Ученичка компанија“ је образовни програм који омогућава средњошколцима да развијају и воде сопствена предузећа са стварним производима и буџетом. Кроз принцип „учење кроз рад“, ученици уз надзор наставника ментора оснивају и воде компанију. Циљ је подстицање предузетничког духа и финансијске писмености ученика. Школа је први пут у програмима „Достигнућа младих у Србији“, а професорке Андријана Николић и Јелена Данковић Јевремовић су прошле неопходну обуку и започеле низ пројеката у оквиру рада у Тиму за развој међупредметних компетенција и предузетништва.

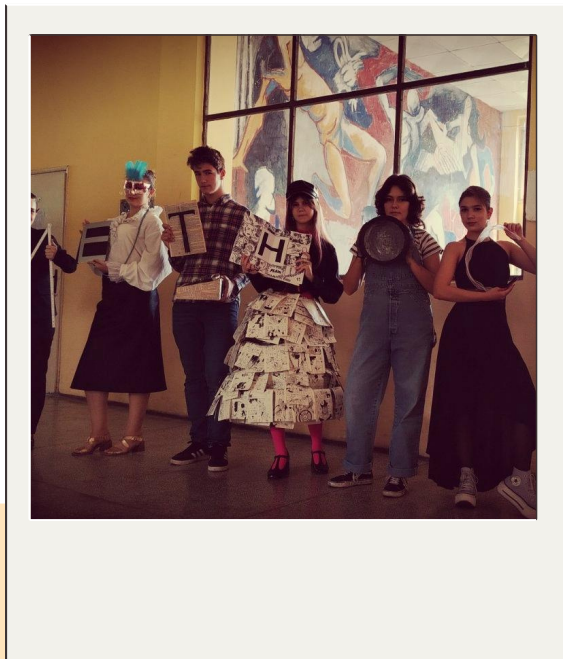
ЗЕЛЕНА ДИПЛОМА

Еколошка организација „ЕсоСупс“ организовала је пројекат „Зелена диплома“, са идејом да подстакне младе да развију свест о очувању животне средине. Матуранти наше школе и њихове одељењске старешине издвојили су једну суботу да посаде саднице. Ученици су садили дрвеће у школском дворишту и у Великом парку, симболично обележавајући крај једне животне етапе и новог почетка, који им се ближи. Засађене су 133 саднице. Пројектом се развија одговорност према животној средини и локалној заједници и показује да знање и природа расту заједно.

УМЕТНИЧКИ КЛУБ

Ове школске године у Гимназији је први пут оформљен Клуб уметника. Идеја за његово стварање потекла је од Лене Шаренац, ученице треће године филолошког одељења. Тежња Клуба јесте да сваком заинтересованом ученику пружи прилику да ствара и испољи свој таленат у сигурном простору, да подели своје креативне идеје са другима и спроведе их у дело, што сви чланови чине веома успешно и са пуно ентузијазма. Наши уметници или сањари, како они себе називају, труде се да донесу промену тамо где је она потребна, да оплемењене простор у коме се држи настава и да школску атмосферу учине опуштенијом, креативнијом и веселијом. До сада су организовали различите манифестације и обележили важне датуме, попут Европског дана језика, који је пропраћен поезијом и музиком, и Међународног дана људских права, поткрепљеног филмом и разговором. Поред тога, често одржавају књижевне и филмске вечери, на којима дискутују о уметничким делима и заједнички долазе до нових идеја.

ШКОЛСКИ ОРКЕСТАР

Почетком школске 2025/2026. године у Гимназији је основан школски оркестар. Идеја за формирање ове секције јесте да се покажу таленат и умеће наших ученика који су завршили музичку школу и у њој остварили запажене резултате. Оркестар чини пет чланова: Ирена Јовановић, Петар Милисављевић, Максим Гајин, Лазар Јевтић и Илија Матовски. Инструменти оркестра су: хармоника, кларинет, две акустичне гитаре и бас-гитара. Како је навео Добривоје Рочкомановић, професор музичке културе, намера је да се подржи креативност ученика, развије дух колективног музицирања и да се допринесе угледу наше школе. Циљ је промовисање уметничке, класичне музике, али и да се кроз обраде популарних светских хитова и филмске музике скрене пажња на наш рад, те да се оркестар промовише у најбољем светлу, са надом да ће му се наредне године придружити још талентованих ученика.

ОПРЕМАЊЕ ШКОЛЕ

Током првог полугодишта ове школске године, филијала „Аик банке“ у Јагодини донирала је Гимназији намештај за опремање школског простора.

МЕЈКЕРС ЛАБ

У јесен 2026. године, Гимназија почиње са реализацијом пројекта „Мејкерс лаб“ („Mejkers lab“) како би се створио мултидисциплинарни простор (осмишљен као спој науке, уметности и технологије), који је резултат нашег успешног пројекта и који је намењен свим ученицима и наставницима. „Мејкерс лаб“ ће бити место где теорија постаје пракса, а школа простор за иновације и заједнички рад.

Миња Марковић, Клара Николић, Анђела Пешић, Тамара Сентић (4-1)

АМБАСАДА ИДЕ У ШКОЛУ: РЕПУБЛИКА ИНДОНЕЗИЈА

Ове школске године, чланови Амбасаде Републике Индонезије посетили су Гимназију у оквиру пројекта „Амбасада иде у школу“, у циљу упознавања ученика са индонезанском културом, традицијом, језиком и уметношћу. Кроз презентацију, могли су да се упознају и са начинима и могућностима студирања и стипендирања. Том приликом, одржан је интерактиван час индонезанског језика, на коме су ученици учествовали у групним такмичарским играма, где су показали одличне вештине разумевања и памћења речи. На самом крају, наши гости изненадили су гимназијалце својим традиционалним посланицама и изложбом *топенг* маске, ручно рађених *батик* платна и дивног традиционалног одела.

Ленка Антић (1-1)

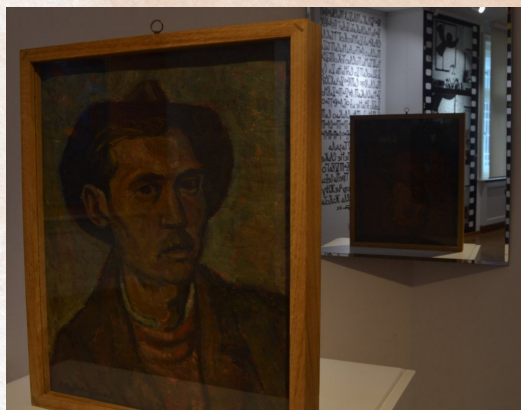
(АУТО)ПОРТРЕТ УМЕТНИКА: ПОГЛЕД ПРЕМА СЕБИ И ЖИВОТУ

Упечатљивом изложбом „Лазар Вујаклија: протест према себи” у Музеју наивне и маргиналне уметности у Јагодини приказује се опус Лазара Вујаклије. Поставка је сачињена поводом 30 година од смрти уметника како би представила стваралаштво југословенске уметности с краја 20. века и способност Вујаклије да авангардно ослика људе, свакодневицу и пределе. На 170 слика су приказани неконвенционални портрети, пејзажи и импресије аутора о историјским догађајима.

Двадесет слика под називом „Запис о Даринки” чини причу о Даринки Радовић и њеним ћеркама Радмили и Станки, које су жандарми убили 9. маја 1943. у Рајковцу код Тополе. Запажа се посебан језик којим Вујаклија говори кроз своја дела, на који се треба фокусирати како бисмо разумели оно што гледамо. Уметник нам ексцентричним облицима представља историјске чињенице, док кроз живописне боје уоквирене дебелим црним линијама уочавамо његов доживљај овог трагичног догађаја. Бојама представља храброст мајке и њених ћерки и то како ће оне, иако им се није тако чинило док су биле живе, заувек бити упамћене као хероји.

Сликао је и аутопортрете. Онај који сам на изложби одмах уочила је онеобичен. Наиме, сликар је одлучио да себе наслика на обе стране платна (наопачке на задњој страни), а да иза слике постави огледало, као да позива посматрача на личну перцепцију уметника. Портрет на први поглед делује „расељено“.

Другачији је од приказаног рефлексивног аутопортрета: више фокусиран на емоцију субјекта слике, са упечатљивим контрастом између тамноплаве, светлоцрвене и жуте боје. Субјект, на крају крајева, јесте растављен на два дела.

Ретроспективна изложба дела Лазара Вујаклије део је обележавања јубилеја: 65 година постојања јагодинског Музеја наивне и маргиналне уметности. Овим поводом, Гимназија је добила захвалницу за успешну сарадњу у реализацији програма Музеја.

Исидора Трифуновић (2-1)

КАДРИ ДА БУДУ НАЈБОЉИ У ГЕНЕРАЦИЈИ

Титулу ђака генерације за школску 2024/2025. годину понела је Нина Николић, ученица природно-математичког смера, одељења 4-6. Нина је ово признање заслужила својом свестраношћу и успесима, првенствено из природних наука (математике, физике, хемије), похађањем семинара у ИС „Петница“ и целокупним односом према школи и школским обавезама. Такође јој је уручена награда за најбољег математичара, „Методичка збирка задатака за полагање испита из математике“ професора Мирка С. Јовановића. По завршетку средње школе, уписала је жељени Електротехнички факултет.

Награду „Јован Чакић“ добио је Вељко Милошевић, ученик 4-6, који се у својој генерацији истакао марљивошћу и истрајношћу у раду, посебно у домену српског језика и књижевности, што је резултирало низом награда на републичким такмичењима. Награду му је у име фондације „Др Јован Чакић“ уручила Наташа Чакић, сестра прерано преминулог Јована Чакића. Вељко је, као први на листи, уписао Филолошки факултет у Београду, смер Општа лингвистика.

У СВЕТУ ФИЛОЛОГА: МАЛО ПО МАЛО, ПТИЦА ГРАДИ ГНЕЗДО

ДЕЛФ

Од школске 2021/2022. године, у нашој школи ученици могу полагати DELF, испит којим се добија диплома о знању француског језика на одређеном нивоу (CEFR). Издаје је Министарство образовања Француске, траје доживотно и међународно је призната. Могуће је приступити полагању испита Delf Junior / Scolaire, намењеном искључиво ученицима од 12 до 18 година. Ове године испит је први пут одржан у нашој школи (13. децембра 2025). Ученици Гимназије полагали су за језичке нивое Б1 и Б2. Положиле су Анастасија Богосављевић, Наја Стевановић и Миња Марковић, под менторством професорке Јасмине Миловановић. Приступиле смо задатку одлучне да успемо, али и несигурне, јер је долазило до разних потешкоћа, највише код делова у вези са слушањем. Наша професорка била је ту да нас подржи и охрабри у сваком моменту.

Иако процес припрема и полагања може бити напоран и захтеван, сматрам да се знање, вредан рад и само искуство полагања испита увек исплате. Каже се: „Petit à petit, l'oiseau fait son nid“ („Мало по мало, птица гради гнездо“). Зато смо захвални на овој прилици.

Миња Марковић (4-1)

ДСД

ДСД испит је скраћеница од Deutsches Sprachdiplom. У нашој школи се полагање ДСД-а организује више од деценије, још од 2013. године. Састоји се из писменог дела, који чине три сегмента: читање, писање и састав, и усменог дела, који обухвата конверзацију о свакодневним темама и презентацију коју ученици унапред спремају и у вези са којом бирају тему. За полагање се могу пријавити матуранти из свих одељења и ученици трећег разреда филолошког смера. Припреме за испит се одржавају у школи. Циљ је достићи ниво Б1. Међутим, уколико ученици не остваре довољно бодова за Б1, могу добити диплому о досегнутом нивоу А2. Наша школа је једна од 20 из целе Србије које су део овог програма, а сви професори су прошли обуку како би што боље припремили и оценили ученике.

Клара Николић (4-1)

ОГЛЕДАЈМО СЕ У ОГЛЕДНОМ

ЖИВОМ БИБЛИОТЕКОМ ДО ИНТЕРКУЛТУРАЛНОСТИ

Петог децембра 2024. у Гимназији је одржан огледни час на тему „Интеркултура“. Идеја која је потекла од ЗУОВ-а и ОЕПС-а реализована је у пет школа на територији Србије. Кроз тематски оквир интеркултуре понуђена је слобода у сагледавању и изражавању видова различитости. Марија Станојевић, професорка социологије, желела је да у домену ове теме упозна ученике са религијским заједницама на простору јагодинске општине.

„Жива библиотека“, метода рада употребљена на овом часу, иновативни је приступ у проучавању различитости и у учењу кроз аутентичне приче и разговоре. Она је подразумевала „живе књиге“, односно представнике различитих религијских заједница. То су били: Корнелија Максимовић, припадница Католичке цркве, и Никола Камберовић, представник Евангелистичке цркве, док је у име верника православне вероисповести говорила Милка Драгојевић, иначе професорка биологије у нашој школи. Час је функционисао тако што је 21 ученик четвртог разреда (три групе по седморо) разговарао са сваким од три представника различитих религија по око 15 минута. О овом часу проф. Станојевић каже: „Ученици који су присуствовали пренели су сазнања својим вршњацима. О новој методи и о самом часу говорило се недељама, што указује на снажан утисак који је начин рада оставио.“

Одговори на питања у вези са утемељењима, канонима, обредима у католичкој, протестантској и православној вери до ученика су доспели иновативно, неубичајено, спонтано и пријатно. Отварање ка Другом и упознавање са другачијим је пут разбијања стереотипних слика о припадницима различитих група и чини основ за развој толерантнијег става према различитостима.

Лара Илић (4-6)

ЗАЈЕДНИШТВО У ФОКУСУ: АКТИВНОСТИ ШКОЛСКОГ ПАРЛАМЕНТА

УНИЈА СРЕДЊОШКОЛАЦА СРБИЈЕ

Ученички парламент јагодинске Гимназије остварио је значајан успех уласком у Унију средњошколаца Србије. Овај корак представља резултат дуготрајног рада, одговорности и заједничког ангажовања ученика и професора. Уз велику пожртвованост чланова Парламента и несебичну подршку наставника и управе школе, успели смо да остваримо све неопходне услове и постанемо део организације која повезује средњошколце широм Србије и омогућава им активније учешће у друштвеном животу.

ДОБРОТВОРНА АКЦИЈА: ПОМОЋ УГРОЖЕНОЈ ДЕВОЈЧИЦИ

У оквиру хуманитарног деловања, Ученички парламент организовао је добротворну акцију за помоћ једној девојчици. Ученице четвртог разреда припремиле су колаче инспирисане различитим деловима света, које су продавале у холу школе 1. децембра 2025. Акција је изазвала велико интересовање. Овим гестом је показана снага заједништва и хуманости наше школе.

ХУМАНИТАРНА АКЦИЈА: САРАДЊА СА ЦРВЕНИМ КРСТОМ

У сарадњи са Црвеним крстом, организована је акција прикупљања новчаних средстава за наше суграђане којима је помоћ најпотребнија. Циљ ове активности

био је да се помогне онима који се налазе у тешкој материјалној ситуацији и да се подстакне свест о значају солидарности. Захваљујући великом одзиву, прикупљен је новац за Народну кухињу, којим су обезбеђени топли оброци за најугроженије. У оквиру заједничких активности Гимназије и Црвеног крста Јагодина, од почетка школске године реализоване су две акције добровољног давања крви.

ТУРНИР У ШАХУ

Турнир у шаху одиграо се у школској библиотеци. Ученици су показали своје знање, концентрацију и стратешко размишљање. Такмичење је протекло у спортском духу и пријатној атмосфери.

УРЕЂИВАЊЕ ШКОЛЕ

Један од циљева Ученичког парламента јесте унапређење школског простора. У оквиру овог пројекта планирана је израда клупа од палета. Ова идеја ће бити реализована уз помоћ Уметничког клуба.

Лара Илић (4-6)

СПОРТСКИ УТАО

Гимназијалци су током протекле године, што је традиционално, показали интересовања како за индивидуалне, тако и за тимске спортове. Другим речима, волимо да се такмичимо и да побеђујемо, ма како то претенциозно звучало.

У тимским спортовима били смо запажени у одбојци, кошарци, фудбалу... У индивидуалним смо се истакли у атлетици, пливању, стрељаштву и стоном тенису.

Током ове школске године наставили смо да ређамо успехе. На такмичењу Balkan Athletic Games, одржаном у Варни, 13. септембра 2025,

Михајло Андрејић (1-2) освојио је злато у трци на 60 метара. У „Трци за срећније детињство“ освојили смо два прва и два друга места, чиме смо постали најуспешнија школа на овој хуманитарној манифестацији.

На окружном такмичењу у пливању постигли смо сјајне резултате: на републичко такмичење пласирали су се Неда Николић, Андреа Симоновић и Никола Радовановић, а сребро је припало Емилији Митровић, Дуњи Антић и Луки Његићу. Потом су на републичком нивоу такмичења, у Новом Саду, наши ученици освојили 7, 8. и 13. место. Данило Јовановић је био трећи на општинском и обезбедио пласман на окружно такмичење у стрељаштву.

Тимским духом освојено је прво место на окружном такмичењу у кошарци и у баскету, док су исте екипе биле треће на међоокружном.

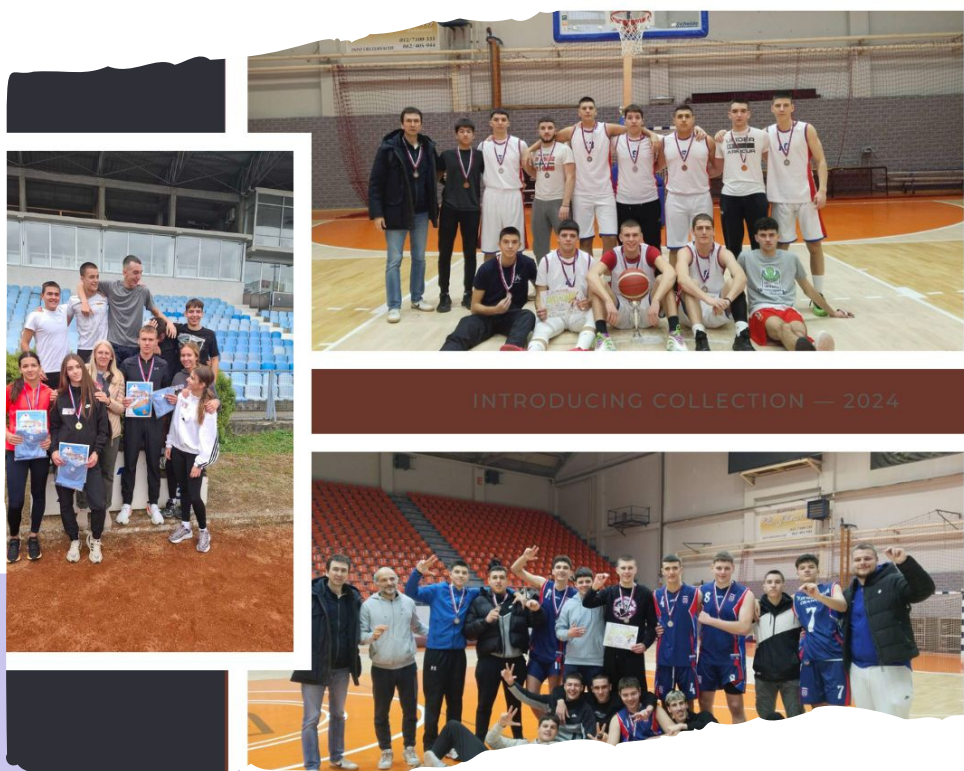

Организовали смо и хуманитарни турнир. Уз гласну подршку и одличну атмосферу, победило је одељење 3-2. Таланат наших младих спортиста одјекнуо је широм наше земље. Са 32. Светског првенства у каратеу (SKDUN Shotokan World Championship), одржаном у Пољској (Бендзин), Видак Пауновић (3-7) донео је злато (јуниори, апсолутна категорија) и бронзу (тешка категорија). У још једном борилачком спорту (џудо) истакла се Ђурђа Нићифоровић (1-6), која је освојила пето место на престижном такмичењу Thessaloniki Millenium Team Cadet European Cup 2025. у Солуну.

На градском такмичењу у клизању екипа наше школе освојила је друго место. У појединачном такмичењу, Лука Његић (1-7) био је први, Елена Милосављевић (4-7) друга, Андреа Симоновић (4-7) шеста, Огњен Маљковић (2-5) шести, а Лена Миленковић (4-6) седма.

Честитамо свим ученицима на изузетним постигнућима и желимо им много среће у наредним изазовима!

Миња Марковић
Анђела Пешић (4-1)

V. ДУБИНА ПОЉА

УМЕТНИЧКИ КУТАК

На овогодишњем, 38. литерарном конкурс у „Јара Лабуд“, у организацији Градске библиотеке „Радислав Никчевић“ у Јагодини, Тамара Сентић, ученица четвртог разреда филолошког смера, освојила је прво место и плакету „Јара Лабуд“ за прозни текст „Духови“, чије одломке доносимо.

ДУХОВИ

Тамара Сентић

Натали

Иако је прошло много година, као да се све десило тако скоро. Волела бих да заборавим, али тада бих заборавила особу које се, сигурна сам, нико више не сећа. Говорили су да је не разумеју. Ја сам бар покушала да уђем у њен свет. Говорили су да је изгубљена у њему, али они никад нису били у свом свету. Када је време било лепо, после школе би ишла на једну пољану на периферији града, левим путем од школе, седела на трави и грејала се на сунцу. Ми смо били код пријатеља или негде да се дружимо. (...) Пошла сам с њом после школе да видим где то иде. Најнепромишљенији потез у животу! Једва да смо се и познавале. После последњег звона тог дана, као из ведра неба питала сам да ли би јој пријало друштво. Насмешила се и рекла да мисли да ће ми бити досадно тамо где иде. Пошла је на ливаду, наравно. Било је пролеће и ливада је била пуна маслачака, а небо је било јарко плаво, без облака. Није чак ни било дрвећа и жбуња околу. Изгледала је бескрајно. Уз мало маште, могао си да видиш и закривљење планете. Сместила се и погледала ме. Хоћу ли урадити исто? Међутим, ја сам јој узвратила поглед, окренула се и отишла, уз млитави поздрав. (...) Једног кишног дана, крајем пролећа, отворивши кишобран на вратима школе, окрзнула је нечију јакну. Одмах се окренула да се извини, али једино што је добила била је дрека уз одвратне псовке. Мајк. Јакна му се није ни поцепала, а он је хистерисао. Поред њега стајао је Арчи и само гледао шта се дешава. Није рекао ни реч и то ме је згрозило. Али нисам ни ја ништа рекла. Повукла сам је за руку даље од њих. Затворила је проклети кишобран и одбијала да стане под мој. Брзим кораком скренула је лево. Рекла је да жели да буде мало сама и ја сам је пустила. Опет сам је оставила саму. Сутрадан се правила да се ништа није десило и поново је све изгледало нормално. Током лета ми је деловало као да

све дубље и дубље пада у своју меланхолију. (...) Највише ме је на сахрани зачуло када сам видела Арчија и Бена. Све троје стајали смо изнад ковчега, на ивици амбиса у који ће бити спуштен, делећи бол. Речи нисмо разменили. Само смо климнули и разишли се, свако својим путем.

Арчи

(...) Натали ми је била симпатична и волео сам да причам с њом, али тада је почела да се дружи са оном чудном девојком, свуда ју је водила са собом, а њена другарица је увек била мрзовољна. Углавном сам је игнорисао, али сам колико-толико покушавао да не будем кретен према њој. О овоме, наравно, није било ни помена Мајку. Она је за њега била савршена жртва. Једном је одлучио да се иживљава над њом када му је случајно кишобраном окрзнула јакну. Извинила му се, али он је одмах почео са дреком. Било ми је криво, али сам био будала и нисам чак ни покушао да га зауставим. Натали је повукла пријатељицу за руку да је склони од нас. (...) Први пут кад се није дурила на мене било је на сахрани. Тада је неки момак стао поред мене и изјавио ми саучешће, што сам и ја урадио, али и дан-данас не знам ко је то био.

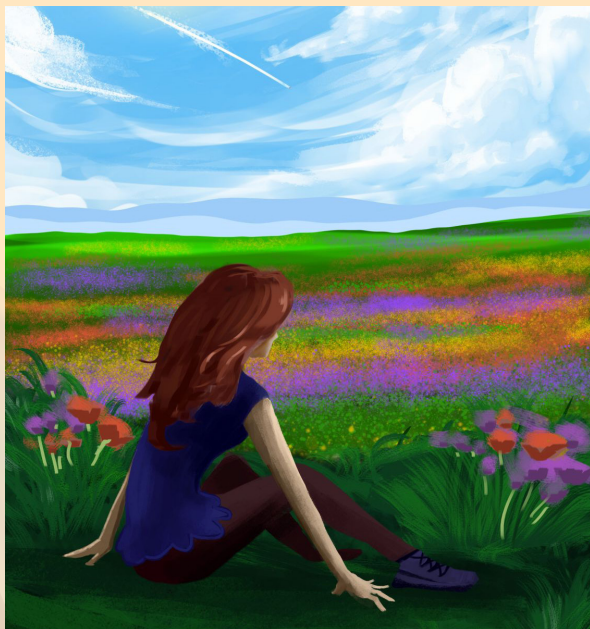
Бен

Кажу да време лечи све. Колико год желео да верујем у то, полако почињем да мислим да није тачно. Много сам био заљубљен у њу. У очима других била је чудна, али у мојим очима, она је била божанствена. Није припадала овом свету, али то ју је само чинило узвишенијом од других. Имао сам потребу да то некако докажем другима, да и они могу да је виде мојим очима. Али како другима говорити о некоме кога и не познајете? Једино што сам о њој знао била је њена коса боје чоколаде која се њихала на ветру, лелујаво као под водом. Највише сам волео да је видим напољу, на сунцу, када изађе из школе, док, ходајући меланхолично разгледа око себе. Она мене никад није видела. (...) Када је дошло пролеће и када је цвеће почело да цвета, она је цветала са њим. Сунце јој се тако лепо пресијавало на кожи и руменило јој образе. Коса јој се њихала у ритму ветра, заједно са дрвећем. Кораци су јој изгледали као да хода по облацима, али једно је остало исто: њен поглед. У њему је било нечег беживотног. (...) Седела је на мокрој земљи и плакала лицем зароњеним у руке. Лагано сам пришао, сео поред ње и рекао да ће бити бољих дана. Она ме је само погледала, и окренула главу на другу страну. „Могу ли бар да знам како се зовеш?“, упитао сам. „Кукавица“, рекла је. (...) На сахрани сам, осим Натали, видео и Арчија. Није ме изненадило што је ту – и мене је гризла савест од оног пута.

Изјавио сам му саучешће. Она је тад коначно полетела као слободна птица и пала грациозно попут оних крупних пахуља које је гледала зими. Можда је само хтела да зна какав је то осећај летети слободно кроз простор, а и време, у неку руку. Само се надам да је срећнија тамо и сада, ако тамо и сада уопште постоје простор и време. Ја себично седим на сунцу и уживам у његовој топлини, лутећи се на свет што она сада не може да седи и ужива у њему.

Бети

Време на дан сахране је било прелепо. Небо је било ведро и јарко плаво, и свуда се чуло зујање бубица, баш као што волим. Отишла сам на ливаду, знајући да ми је то последњи пут тамо пре него што се одселим. Сада су сви маслаци већ постали бели и сваки јачи ветар их је носио. Ливада можда делује бескрајно, али све има свој крај. Идеш право, право, право, и у једном тренутку стигнеш до крајње тачке. Приближаваш се ивици пажљиво да се не оклизнеш. Стојиш изнад амбиса. Гледаш доле. Баш је високо.

Искра (одломци)

Зар није фасцинантно како се наше синапсе повезују у густе мреже са налетом електричног трзаја...

И свачије раде јединствено.

Моје су се испреплетале тако чврсто да сам мислила да никада нећу моћи да заборавим,

Али изгледа да се захватила рђа и почела сам да попуштам.

Кад бих те опет видела, мехурићи допамина би се распрштали и вратили одсјај у сећање.

Шта је то сећање сад уопште кад тренутак истекне?
(...)

Па није ни чудо што је ни он није приметио раније.

Можда је понекад и добра ствар та селекција, Можеш да изабереш шта игноришеш, гураш под тепих као трунке,

И заборавиш.

Па можда је зато и заборавио на њу, Зато му је можда и требало толико дуго да је опет види, био је превише фокусиран на оне у белом.

А она је сад била много већа и много ближе,

Ако се још увек може назвати особом.

Сећате се оне девојчице на љуљашци?

Некад је певушила, сад не јер уста су јој срасла.

Глава јој је обешена, али тело се још увек љуља.

Подсећа на она клатна које сте виђали у уџбеницима за физику,

Заправо и јесте клатно.

(...)

Заборавља на све остало око себе,

Само она и њена путања...

Па све док је црна хаљина није зауставила.

А тад схвата да је пристигла,

Док се креће ка њему, готово лебдећи изнад воде.

(...)

Све друго је стало, они у белом су се утишали,

Ишчезли су.

Остали су само њих двоје, она већа од свих,

Полако га подиже.

Није замислио да ће му бити тако спокојно.

Ставља га на груди, а њено млеко му напоскон натапа суви душник.

И како је дошао до тешког даха, заплакао је.

Лавиринт

Лутам као пијаница
У лавиринту високих зидова.
Тражи нешто, неког,
Та жеђ у мојој души.

Светлост која ме зове,
Звук твог гласа,
Пратим га,
Али нигде те нема.

Онда отворим очи,
Схватим шта се десило,
То је само сан,
Сећање на оно што је било.

Тај проклети лавиринт,
Хладан, високих зидова.
Да ли ћу икада наћи излаз?
Без тебе, ја безнадежан.

Михајло Стефановић (2-7)

Лепота моли за сведоцима,
али твоје су очи тражиле тишину,
те самице где сузе бораве,
и преживела си оно најгоре,
одлучила да задржиш то за себе,
и то ме је уплашило.

А ја те упознах случајно,
у потрази за огледалима
за разбијање,
волео сам те и пре,
мало другачијом љубављу,
љубављу које мирише на цигарете,
јефтине чаршаве
и обећања након поноћи.

Помислих на живот са тобом
и замрзех се због тога,
додир постаје грех
јер моје руке носе историју,
крвариле су над туђим очима.

Никад ти нисам шапутао,
признање је врста насиља,
форсира на избор,
и не могу гледати твој свет
док се мења,

и тако остадох тих;
људи попут мене
су експерти у тишини
– ми претварамо љубав у поезију
јер је тамо сигурнија.

Оно што смо заборавили
живи негде више,
где се душе мимоилазе као
странци у возу,
праве се да се не познају,
где душе спавају умотане
у сомот.

Када помислим да си дошла
тако касно,
поставила ми питања када је
одбрана била уморна,
а искреност пијана.

Могла би нестати у туђим рукама,
и назваћу то судбином,
или тајмингом,
или неким другим изговором,
помислићу на прошлу јесен,
и заспаћу мирно.

Јанко Богдановић (2-7)

Песма Јеротија Пантића

у два чина

I чин: „Буди бог с нама“

О, Боже мили и Мајко Света,
какве проминцле, какав Ђока?!
Шта је у глави мог детета?
Све су ствари погрешног тока!

Онда депеша, шифра је скрива:
плава риба, кљукана династија,
локомотива!

О, Господе, каквог ли говора?
Округ, трт, трт, трт, зора.

Кундак, владика, фењер, свастикин бут,
бубањ, печат, пензија, поп.
Живота ми мог, ја сам згранут.
Нек је с нама драги Бог!

Шта ме снађе, не зна ни род,
само ми скраћују живце!
Депеша каже да је у народ
Ушетало једно сумњиво лице!

II чин: „Пукла брука“

Читава два сата откад смо спасли
државу, а ја министру не јављам.
Још га нисмо ни саслушали,
и да је невин, ја настављам.

А код њега списак пронађоше,
и љубавне песме и рецепт за лек,
и једно писмо љубавно нађоше,
кад оно – моје ћерке рукопис леп!

Куку мени, пукла брука!
Изгрлише се њих двоје!
Тешка ти је моја мука,
кад овако ствари стоје!

Лепо сам министру телеграфирѓ
да је овај мали опасан човек.
Како сам се данас изглупирѓ,
нема за мене ни Ђока лек!

Ем ме и у писму Марица изгрдила,
и оног госн Вићу, а што ли мене?
Таква се збрка у срезу догодила,
а мислио сам да ће на боље да крене.

Сад морам да благословим просидбу.
Тако вам је то кад истину мењате.
Треба министру да причу причам нову,
А ви...
„Нисте позвани овде да све чујете!“

Василиса Милојковић (2-1)

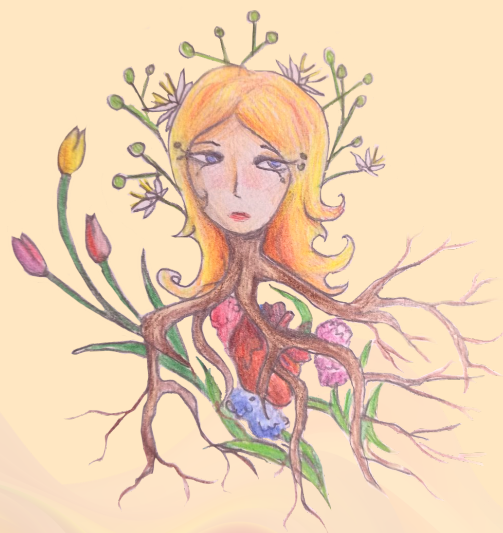
Песма је првонаграђена на конкурс „Уметнику у част“
Четрнаесте београдске гимназије. Ово је само једна у низу
песничких награда Василисе Милојковић.

Носим сунце на образима
Липу у очима
Руж јагода ми игра на уснама
Лале и зумбули ми висе из ноздрва

Седим поред рузмарина
И причам му како ми је криво што не могу да га
поведем кући
да причамо

Па зато уберем две гранчице, једну да мирише ми
у соби
Другу поједем
Да ми прочисти плућа
И да му дам шансу да пусти корење у њима

Лена Шаренац (3-1)

Наша колена су модра и крвава од
борбе,
руке рањаве од удараца пркоса,
стопала посечена трњем храбрости.
Ми дишемо једним истим,
заједничким грудима,
волимо заједничким срцем,
што открива глас наше неме песме
јунаштва
у оку додира вечности.
Ми гледамо заједничким очима
што виде доброту на образу војника,
неизрециву слободу и храброст на
образу,
у модрим рукама рањеника
што опраштају грех противника.
Ми грлимо истим, заједничким
рукама
што су радом и борбом из пепела
сумње и неправде
подигле и извајале осмех
на лицу своме.
Ми делимо један исти поклич,
један исти молитвени глас,
глас разума,
што сву наду, истину и чежњу уздиже
до Милосног наручја бога који нас је
сازдао.
Ми у грудима носимо пркос, као живу
ватру
коју нико други не може да такне и
разуме.
Као додир златног Сунца она свеже
окове
што покушавају да прегазе и угасе глас
наших суза.
Ми живимо у загрљају јунаштва,
на душама носимо исписано
исконским златом име Слободе,
Христовог бремена и подеране одоре.
Ми састављамо скуте распараног
осмеха,

наше тло чува кораке, мирис суза,
трагове,
и у вечност пресељене осмехе.
Ми живимо један исти, заједнички,
вечни живот,
на длановима чувамо кроз покличе и
хук
јуначке сабље, подарени разум.
Ми имамо извор среће у самом корену
јуначког срца
и знамо како звучи њено име,
разумемо њен укус на уснама жедним
доброте.
Ми имамо Раваницу, Студеницу,
Грчаницу,
да на њима умијемо грехе,
и знамо шта је борба кад у рукама
стежемо заједничку,
Христовом сузом подарену бројаницу
као уже што нас веже за небеса са којих
смо послати
да их са земље бранимо,
да својом жртвом заједничку истину
нахранимо.
Ми знамо шта је свето, исправно и
праведно,
Срећа је наша Мајка,
родила нас је,
њу не предајемо!

Мина Ђирковић (2-7)

Илустровала: Софија Лазаревић (4-2)

МОЈ ГЛАС ЈЕ МОЈ ИНСТРУМЕНТ: ИНТЕРВЈУ СА ЛАРОМ АЛЕМПИЈЕВИЋ

Лара Алемпијевић је ученица другог разреда филолошког смера Гимназије „Светозар Марковић“ и трећег разреда МШ „Владимир Ђорђевић“ (Одсек соло певање), у класи проф. Маријане Давинић Ђукњић.

**Када и како је настало твоје занимање за музику?
Ко ти је био највећа подршка на том путу?**

Певам одувек. Родитељи ми у шали кажу да сам прво почела да певам, па тек онда да причам. У вртићу сам имала наставника певања Срђана Петровића, који је први позвао моје родитеље да са њима поприча о мом таленту и предложио да кренем најпре у музичко забавиште, па онда даље. Певање сам уписала чим сам напунила 13 година, у септембру 2023. Већ те године освојила сам прву награду на међународном такмичењу соло певача „Вокална рапсодија“, одржаном у Београду. Највећа подршка ми је најпре била наставница Маријана, која је од почетка веровала у мене, и моји родитељи.

Зашто баш певање?

У певању истински уживам и могу да искажем емоцију. Мој глас је мој инструмент. Завршила сам и Одсек за флауту, али својим гласом много боље владам и много више уживам у певању.

Зашто си изабрала нашу гимназију? Које знање из средње школе ће ти највише користити?

Одлучила сам се за ову школу јер знам да желим да наставим школовање. Волим језике и зато ми је филолошки смер био посебно занимљив. Хтела сам да учим оно што ме заиста занима. Мислим да ће ми знање језика и добра комуникација са људима највише значити у будућности, без обзира на то чиме се будем бавила.

Који професор ти је упечатљив и зашто?

Најјачи утисак на мене оставља Јасмина, професорка латинског, јер је са њом увек лако радити, позитивна је и отворена, реална и упорна. Била ми је наставница и у основној школи, па се због тога са њом посебно добро разумем.

Који предмет ти је најзанимљивији?

Најзанимљивији ми је, а и најомиљенији, енглески језик. Због начина рада професорке Невене, часови су увек интересантни. Настава је интерактивна и креативна, често учимо кроз филмове и разне активности и никад није досадно.

Како видиш себе у будућности?

Желим да најпре завршим Факултет музичке уметности у Бечу, а затим да наставим да се професионално бавим певањем и наступам у операма широм света. Како сам аплицирала за ФЛЕКС ђачку размену и ушла у ужи круг, ишчекујем резултат у априлу, са надом да ћу наредну школску годину провести у Америци. Волела бих да паралелно утишем и енглески језик.

Који је твој савет вршњацима који размишљају да се баве музиком или неком другом уметношћу?

Свако ко има смисао за било који облик уметности треба да ствара и ужива у томе јер уметност остаје и траје и када они који су је стварали више нису ту.

Вера Васић (4-6)

РОК ПОНОВО СВЕТЛИ У ГРАДУ

Када говоримо о музичким дешавањима у Јагодини, много година уназад она су се сводила само на приче генерација старијих чак и од наших родитеља о великим рок концертима „ЕКВ“-а, „Партибрејкерса“, „Рибље чорбе“ и других славних имена наше сцене. Неколико деценија концертни живот у граду чинили су само ретки

наступи популарнијих извођача – у Културном центру, Хали спортова или, током деведесетих, у Великој сали биоскопа, која више не постоји. Једно време је постојао клуб „АКЦ“, али, нажалост, није дуго опстао.

Све се променило када је крајем 2023. године група ентузијаста основала удружење „Свитац“. То није само место за излазак и свирке већ се у њему редовно одржавају изложбе, промоције књига, трибине, берзе плоча. „Свитац“ је простор у коме и млади музичари из града могу да се представе публици.

Број домаћих и регионалних бендова које смо до сада могли да чујемо је огroman, од оних који су обележили младост наших родитеља, као што су „Atheist Rap“, „Eyesburn“, „Канда, Коца и Небојша“ и многих других, до бендова најновије генерације: „Коикои“, „Визел“, „Стерео Банана“, „Охајо“...

Од више концерата на којима сам била, два су ми посебно остала у сећању. Први је био наступ Николе Врањковића. Новије песме сам већ знала и волела. У међувремену сам се упознала и са песмама из „Блок аут“ фазе, чији је Врањковић био аутор. Он није само врхунски музичар већ, пре свега, песник међу рок уметницима. Клуб је био пун људи разних генерација, чак и оних из других градова. После трочасовног концерта, мешавина тешких рифова и атмосферичних деоница дуго ми је остала у ушима, а текстови су ме подстакли на промишљања. Катарзичне моменте употпуњавало је хорско певање публике. На његовим концертима била сам са оцем и раније, али увек у Београду. Овај наступ ми је утолико дражи јер је био у мом граду, што ме је учинило поносном. Током марта ове године, Врањковић ће поново наступити у „Свицу“.

Други концерт који желим да поменем јесте извођење групе „Goatmare & The Hellspades“. Реч је о занимљивој и аутентичној хорор панк / рокабили групи из Панчева. Публику је чинила готово потпуно млађа екипа. Песме су мелодичне, али врло упечатљиве, са стилем којим се састав

издваја на домаћој сцени. На концерту сам била са другарицама, што је атмосферу учинило још посебнијом.

Бенд је одлично комуницирао с публиком, коју је одмах освојио еуфоричном енергијом.

Посећивање концерата је увек много више од обичног изласка. Енергија коју упијамо са бине и шаљемо назад немерљива је са било којим другим проводом, а успомене које остају нешто су чему ћемо се увек враћати.

Вера Костић (1-7)

АНКЕТА

Да је Гимназија бенд,
како би се звала?

Анђели из пакла

Распад система

Страва и ужас

Циркус бенд

Колапс

Рокери с Мораву

Додини тигрови

Луд, збуњен, нормалан

Рочко и деца

Куд идиоти

X

Бороталко

Зденка печеница

Тарзани

Животињска фарма

Еври бади на ливади

Аутистик бенд

Шупља глава

Рокери с Белицу

Г. И. М. Н. бенд

Одлив мозгава

Пропала будућност

Проклети рокери низ Мораву

ДВОУГАО ИЗ СВЕТА ФИЛМА

„Добри Вил Хантинг“ и „Друштво мртвих песника“ су два филма која се неретко сврставају у категорију поучних, те се и спомињу и препоручују заједно. Иако на први поглед нису слични, спаја их невероватан утицај који су остварили и који и даље имају на млађи нараштај и њихов начин размишљања. Ови филмови су упозорење младима који нису сигурни у изборе у вези са својом будућношћу. Дају им храброст да буду смели, да мисле својом главом и да траже помоћ у тешким ситуацијама. На прагу великих избора, многа осећања су узбуркана. Често су професори ти који нам могу указати на различите опције које су пред нама. Тумачећи ликове Шона Мегвајера и Џона Китинга, славни Робин Вилијамс је дочарао важну и захтевну улогу професора у животима младих.

Поред подршке на путу до наших снова, професори су често и ослонац у тешким ситуацијама. Мада више у улози Шона Мегвајера, Робин Вилијамс перфектно приказује управо оно што недостаје младим генерацијама: храброст, мудрост и стабилност. То је, пре свега, храброст да будемо своји, искрени и уникатни. Храброст да прихватимо своје емоције и да их процесуирамо. Нажалост, велика стигма око исказивања емоција код мушкараца често спречава младе да говоре о својим проблемима.

Управо у ова два филма увиђамо различите исходе. Један показује значај искреног разговора с психијатром или професором, док је у другом приказан погубан притисак родитеља и немогућност комуникације.

Професор Џон Китинг је несвакидашњи човек који настоји да подели своју мудрост и љубав према лепоти и човечности. Он занемарује правила устаљеног едукативног система и самим тим изазива стандардне моделе мушкости. Придаје значај унутрашњем свету својих ученика и мотивише их да промисле о очекивањима родитеља и система. Говорећи им о љубави, песништву и лепоти, проширује видике младића који су до тада занемаривали сопствена размишљања и снова. Беспомоћност која настаје када нисмо у стању да сами одлучујемо чини тешке изборе још тежим. Родитељи неретко придају значај идеалним верзијама живота своје деце, док деца носе терет неиспуњених жеља и циљева.

Некад ми сами не можемо да пронађемо свој истински позив. Вил Хантинг је проблематичан и генијалан младић, немоћан да пронађе своје место у друштву. Он разуме важност отвореног ума и образовања, али му психотерапеут Шон Мегвајер открива да истинско знање произилази из онога што је проживљено. Кроз разговор и међусобно разумевање, Шон Мегвајер помаже свом ученику и пријатељу да се суочи са својим несигурностима и траумама и да за себе изабере живот. Некад је велики потенцијал оно што буди велика очекивања код других, али је важније разумевање и прихватање нас самих и онога што желимо.

Ови филмови тематизују дестигматизацију мушких осећања у тинејџерском, па и у раном одраслом добу. Вил Хантинг прихвата оно што јесте, свој тежак живот и све ожиљке који он доноси.

С друге стране, Нил, из осећаја беспомоћности и под огромним притиском родитеља, одлучује да оконча свој живот. Овај контраст приказује нам колико је важно причати: о себи, о својим проблемима, о жељама и плановима. Вил нас подсећа да је за Нила постојала боља опција, бољи живот. Тешко је одупрети се притиску, очекивањима и мишљењу околине, али је јако важно освестити оно што суштински желимо и, упркос свему, тежити томе. Шон Мегвајер није само фикција: може бити било ко око вас, само га треба пронаћи. Он ће вам рећи да се снага не налази у ћутању, већ у прихватању тога да вам је потребна помоћ, а да је тражење помоћи храброст.

Марија Јаковљевић

Софија Лазаревић (4-2)

VI. УЧЕНИЧКИ ОБЈЕКТИВ

О чему размишљате на путу до школе?

Да л' ћу да имам за гориво.
Да ме не ударе кола.
О „Колосеуму“.
О Богу, породици, бизнису и теретани.
О томе да ли да баталим све и удам се богато.
О пријемном испиту.
О тренингу вечерас.
Да се не изгубим.
Да се замонашим.
Једва чекам да једем сарме и да се закуцам кући.

АНКЕТА

Коју бисте тему за писмени дали својим професорима?

Шта су емоције и шта значи бити емпатичан

Шта је за мене срећа

*Зашто сте постали професор и
шта сте заправо хтели да будете*

*Разумевање, толеранција и емпатија
према адолесцентима*

Шта мислим о својим колегама

Зашто сте такви какви јесте

Колико је тешко бити зао

Како се добро оженити

*Пензија: почетак слободе или досаде
Зашто да знам неко село у Камчатки*

Мој живот просветара

Зашто?

Како сам провео распуст

Како се осећам када дам јединицу

Јел' Вас жао кад нас мучите

Ваших 13 разлога зашто

Разлика између ученика и робота

Мој траг у будућим људима

Како је радити са нама

Моје омиљено одељење

Како бисте отишли у пензију и када

Пар који ће опстати након Гимназије

Ђина и Петар.
Сви ћете ви раскинути!
Јоле и Цоле.
Аца и Неда.
НИКО!
Јована и Петар.
Љиља и Дода Ристић.
Нико опстати неће...
Даће бог нико од ових тренутних.
Јумба и Софија.
Андрија и Хана.
Ја и столица.
Онај који се створи на задњи дан.

Шта бисте урадили да сте професор један дан?

Натерао ученике да се ухвате за уши и играју за оцену.

Овима који имају све петице бих дао 6-7 јединица.

Узела слободан дан.

Исповедала бих се.

Дала бих отказ.

Дала свима 5.

Тражио дневницу.

Била бих огорчена.

Лепо дошо и био све нај.

Не бих дошо.

Поделио свима кечеве.

Био бих најјачи профа.

Нашла нешто за ученике.

Отворила боловање.

Нервирала директорку вероватно.

Скакала бих на главу свима.

Прегледала цео е-дневник.

Ништа.

Ех, далеко било!

Који бисте савет дали будућим ученицима Гимназије?

Смири се.

Не уписуј, љубим те!

Уживајте (злокобно).

It's not that deep.

Упишите IT или не уписујте.

No stress је мој савет.

Није тешко као што мислите да јесте.

Само храбро!

Размисли опет.

Купите климу на време.

Учите редовније него ми.

Издржи, легендо!

Успели су и гори од вас.

Све да се ради на време да би све остало могло да вам дође на време.

Може да се препише, седите у задњу клупу и учите географију.

Немојте да се смувате ни са ким из смене, гимназија је премала за те непријатне сусрете.

Који су ваши највећи бламови у Гимназији?

Дала сам једном момку бруфен уместо жваке из другаричиног ранца.

Кад сам играла кошарку у кожним хеланкама.

Немам, нисам толико социјално анксиозан.

Кад сам пао у несвест на степеницама у холу.

У првој години, када ме је биологичарка питала, рекла сам: „Хомеостаза ми је поремећена“ (ко зна, зна).

Немам, не губим се.

Кад сам питала ученика треће године (била сам прва) да ми објасни таутологију. Свиђао ми се.

Кад сам викнула име и презиме дечка.

Ово што сам пао малопре.

Пре неки дан сам испред целог другог спрата пропала кроз клупу код ИТ учионице.

Кад ме је професор плуноу у чело (док је причао).

Вриштала сам пре часа и, кад је Данијела ушла, питала је: „Које је ово племе?“

Рекла сам разредној: „Три хиљаде за госпођу.“

Причала сам у сну на часу.

Тог критичног догађаја ја се уопште не сећам.

Шта мислите о другарици/другу из клупе?

Chill guy.

Паа, нема је...

Да је полупан.

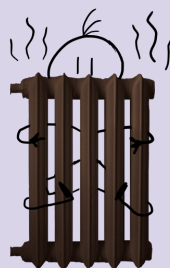
Све најлепше, с обзиром на то да седим сам.

Обожавам је, краљица моја.

Мислим да је мало чудан, али добар другар.

Поклапамо се, лутка.

Да смањи кафу мало.

Све најлепше о будућем колеги.

Само јако, добар мали.

Буди све најлепше из мене.

Седимо троје...

Паметна нека девојчица.

Све најлеше о мојој изгубљеној лепотици.

Ништа. Малтретира ме и украла ми је радијатор.

Опасна је кад се изнервира.

Боже, помози ми, молим те!

Прети ми, не смем да пишем.

Криви прсте на начин који ми улива непријатност. Овако све супер.

Како проводите одморе?

Одмор проводим са породицом и пријатељима.
Чекајући ред за кафу или у пекари за
пица оброк од 200 динара.

У тоалету.

На пуш-паузи.

Трчим да купим ужину.

Размишљам о Андрићу.

Боримо се за кулен-зденку у „Скроз доброј“.

На клупици са друштвом.

Смарам Марију.

Стандардна рута до WC-а.

Само једем без краја.

Кријем се да ми не виде ајкос у дворишту.

Идем у 4-6 да играм игрице.

Мало спавам, одмарам и тако.

Преиспитујем своју егзистенцију.

Пишем пушкице.

На путовањима.

Грлим радијатор.

Грлим.

Прекратко.

Идем у двориште да се проветрим.

Са својом рајом.

Идем по маркетима.

Пушим и оговарам народ.

Шта ваши родитељи кажу после родитељског састанка?

Ђуте у страху и трепету.

Навикли па ђуте.

„Девет месеци сам те носила.“

„Никад више!“

Углавном се само прекрсте.

Лагани као кеса.

„Може то и боље.“

Ништа спец.

„Браво, сине!“

„Разредна ти је тежак опозиционар.“

„Живећеш на улици, ће будеш клошар.“

„Шта ти је с разредном?“

„Радићеш у Waikiki-ју цео живот.“

„Боже, сачувај!“

Не кажем им за родитељски.

„Боли ме глава.“

„Браво!“

„Па супер, јесте то могло боље, али супер.“

„Зашта сам ја долазила?“

„Алал ти вера!“

Да сам шампион; да ћу радити на пумпи.

„Па шта да ти кажем?“

Тензија.

„Да си ти жив и здрав!“

Анкету радиле:

Алексија Михаиловић, Марија Јаковљевић, Софија
Лазаревић (4-2)

БИСЕРИ

УЧЕНИЦИ

Професорка: „Сиво је опасна зона. Сиво личи на Кафку.“

Ученик: „На шта? На кафу?“

„Професорка, узели смо апаратуру за сецивање (маказе).“

„Немој да ми кажеш да морам поново да се улогавам!“

„Професоре, где сте нашли мене? Ја брже падам него што скачем.“

Професорка: „Која је разлика између пола и рода?“

Ученик: „Пол је јужни, а род је фамилија.“

Ученица 1: „Значајни антички римски писци су били Вергилије, Хорације... И онај трећи... (чита) Овидије. Ма, ајде, бре! А како њега да запамтим?“

Ученица 2: „Рецимо, кад наиђеш на дотичног и спази те, он каже: - Ооо, види је!“

„Кинези, Јапанци, све је то исто (објашњава професорки разлог замене броја говорника кинеског и јапанског језика на тесту)!“

Професорка: „Ајде, јављајте се...“

Ученица: „Да се јавим на шалтер у ‘Лазе Лазаревића’ ...“

„Можете сад да се смилујете пошто сте нас прошлог полугодишта осакатили?“

„Јана пева, па затире!“

„Оуи, бре, оуи!“

„Јано, замукни!“

„Ја безобразан? Ја сам само оквирно поштен човек.“

„Брате, професоре, кроз Вас разумем.“

ПРОФЕСОРИ

проф. Далибор

„Мораћеш да патиш, али не брини се! То рађа инспирацију!“

„Ја сам ти тражио џунглу, ти ми нацртала Лугомир...“

„Кад ти почиње бус?“

„Како се транскрибује ‘кврц’? Мислим да сам сломио столицу.“

„О укусима ТРЕБА расправљати, и то жестоко!“

„Прогутала те илузија. Не дај се!“

проф. Рочкомановић

„Де си, бре, фамилијо?“

проф. Звездана

„Да ли сам ја чаробњак?“

проф. Ана Јањић

„Ако сте мислили да сте слободни, нисте.“

„Да ли је јутрос неко од вас прошао поред неког ко познаје неког ко је читао ово дело?“

„Ко има аутобус сад, па за 100 година, нека иде сад.“

проф. Александра Петровић

„Двојка је најлепша оцена, јер изгледа као лабуд, па кад дођеш кући, кажеш родитељима:

- Добила сам лабуда!“

проф. Пеца

„Река Пек, као онај кекс златни пек. Једном сам рекао да је то гробљански кекс и онда ми је нека ученица рекла: - Није, професоре, мени је мајка правила торту за рођендан са тим кексом.“

„Поправила си оцену, упали ми свећу за здравље.“

„Силаанс!“

„Извини што те прекидам у жвакању жваке, али за шта служи литијум?“

„Не мораш да одговараш ништа. Иди кући и поздрави све у Параћину!“

„Ево, види је, шминка се да буде најлепша у бусу!“

проф. Душица Славић

„Није битно само да кажемо, битно је шта можемо. Некад је боље не рећи ништа.“

Професор

„Губим ентузијазам, разочарао сам самог себе!“

„Ако преписујете, немојте да се види, него, онако, шмекерски!“

„Има брчиће као предратни шлагер певач.“

„Ко је болестан, нек се лечи!“

„Гет жи-пи-ти“

„Знам то село јер ми је једна девојка била одатле...“

„Да није крај године, не бих ни дошо у школу.“

Бисере прикупиле:

Анастасија Богосављевић

Миња Марковић (4-1)

„КАДАР“
ЧАСОПИС УЧЕНИКА И НАСТАВНИКА ГИМНАЗИЈЕ
„СВЕТОЗАР МАРКОВИЋ“ У ЈАГОДИНИ
ГОДИНА I, БРОЈ 1, МАРТ 2026.

Издавач:
Гимназија „Светозар Марковић“
Јагодина, Слободана Пенезића Крцуна бр. 1
www.gimnazijajagodina.edu.rs

За издавача:
Данијела Јаковљевић, директор

Главни и одговорни уредник:
Ана Јањић, професор

Професори сарадници:
Љиљана Јевтић Јовановић
Наташа Миловановић
Милун Васић

Ученици сарадници:
Анастасија Богосављевић
Вера Васић
Миа Глигоријевић
Лара Илић
Марија Јаковљевић
Вера Костић
Софија Лазаревић
Миња Марковић
Алексија Михаиловић
Ивана Николић
Клара Николић
Анђела Пешић
Тамара Сентић
Исидора Трифуновић
Ленка Антић

Технички уредници:
Јелена Јаковљевић, професор
Никола Анђелковић
Петра Нешић
Кристијан Шарчевић

Насловна страна:
Далибор Станковић, професор

Илустрације:
Марија Јаковљевић
Софија Лазаревић

Штампа:
„Златна књига“, Јагодина

